

Protest in wit

Kardinaal ORTEGA hekelt het Cubaanse regime en steunt de 'vrouwen in het wit'

Al meer dan zeven jaar lang protesteert een groep Cubaanse vrouwen, moeders en echtgenotes van politieke gevangenen, elke zondag in stilte tegen het regime van Fidel, en sinds 2008 Raúl, Castro. Ze willen de vrijlating van hun geliefden bekomen. Omdat ze in het wit zijn gekleed en witte bloemen bij zich hebben, worden ze *damas de blanco* genoemd, vrouwen in het wit. Ze eindigen hun stille tochten door Havana steevast in een kerk.

De Cubaanse regering beschouwt hen als 'huurlingen' van de Verenigde Staten en de Cubaanse gemeenschap in ballingschap. Eind april verhinderden aanhangers van de regering op gewelddadige wijze het stille protest. Dat had gevolgen.

Stalinistische bureaucratie

De vrouwen in het wit krijgen nu immers de steun van de bisschop van Havana, kardinaal Jaime Ortega. De kardinaal zei onomwonden dat Cuba in een ernstige crisis verkeert en vele burgers het socialistische systeem beu zijn. Hij riep de regering dan ook op zonder dralen werk te maken van hervormingen en alle politieke gevangenen vrij te laten.

Het was niet voor het eerst dat de kardinaal het regime bekritiseerde, maar nog nooit was hij zo duidelijk. De relaties tussen de Cubaanse Kerk en het regime zijn immers complex en kwetsbaar, al leek sinds het pausbezoek in 1998 een evenwicht gevonden. Kardinaal Ortega haalde nu openlijk uit naar de „stalinistische bureaucratie die economische groei belemmert”.

Opmerkelijk is echter ook Ortega's kritiek op de Amerikaanse president Barack Obama, omdat deze er maar niet toe komt een dialoog met Castro op gang te brengen en de anti-Cubaanse politiek van zijn voorgangers niet wijzigt. Zo is het handelsembarago nog steeds van kracht.

De kardinaal bemiddelde de afgelopen weken met de regering opdat de *damas de blanco* hun stil protest ongemoeid kunnen blijven voeren. De kerkleider ontving hen op 2 mei persoonlijk in de kerk en vierde met hen de mis. Tegelijk riep hij een hongerstakinge dissident op zijn actie te milderen.

De Kerk heeft veel kritiek op het regime, maar probeert steeds te vermijden beschouwd te worden als een tegenstander. (EDS)

Protesterende 'vrouwen in het wit' maken met de hand het teken van 'Cuba libre', Cuba vrij. © Belga

Advertentie

Nieuw model Stannah

Stannah bvba
Poverstraat, 94
1731 Relegem
fax: 02 366 44 80

info@stannah.be
www.stannah.be

Bestek en documentatie gratis:
tel 0800 95 950
Toestel SO102 (gratis nummer)

Naam + voornaam
Adres
Postcode
Stad
Tel:

Chinezen boren in Afrika (hier in Nigeria) naar olie, maar bouwen ook bruggen en wegen. © Corbis

China in Afrika

Helpen Chinezen Afrikanen zich te ontwikkelen of koloniseren ze het continent?

- ▶ Chinese economie heeft grote honger naar grondstoffen
- ▶ China wil echter niet politiek domineren

Erik DE SMET

Nergens in de wereld zijn de macht en de invloed van China duidelijker merkbaar dan in Afrika. Niet enkel overspoelen goedkope Chinese producten het zwarte continent, Peking tracht met tal van Afrikaanse regeringen winstgevende contracten af te sluiten. In ruil voor investeringen, soms voor de aanleg van wegen en spoorwegen, krijgt China grondstoffen én een afzetmarkt.

Wat wil China van de Afrikanen? Over die vraag hield het UCSIA in samenwerking met de Universiteit Antwerpen een meerdaagse conferentie. Het antwoord bleek genuanceerd en verrassend. Weinig geweten is bijvoorbeeld dat de industriële activiteit in Afrika de voorbije vijftien jaar zowaar verdrievoudigde. En niet enkel de mijnen draaien er goed, ook de communicatiesector bloeit.

Industrialisering betekent investeringen, en ook daarin laat China zich tegenwoordig kennen. Was het onmetelijke Aziatische land voorheen gesloten en op zichzelf betrokken, vandaag

investeren Chinese bedrijven gretig in het buitenland. De bloeiende Chinese economie heeft een onstilbare honger naar grondstoffen en Afrika heeft veel koper, kobalt, steenkool en aardolie te bieden. Een van de belangrijkste olieleveranciers van China is thans Angola. Afrika krijgt dus kansen als nooit voorheen.

Tegen een oneerlijke deal tussen Kinshasa en Peking over delfstoffen en wegen rees snel protest

Ontwikkelingseconoom Stefaan Marysse: „De grootse deal die China ooit in Afrika sloot, was het akkoord in 2009 met de Congolese regering. In ruil voor Congolese delfstoffen zou China zich in Congo toelagen op de bouw van infrastructuur. Het land is verwoest en de nood aan bruggen en wegen is nijpend. Als je koffie wil verkopen, heb je wegen nodig om de oogste bonen van het platteland naar de stad te brengen. Het Internationaal Monetair Fonds was echter allerminst overtuigd van de deugdelijkheid van het akkoord.”

Marysse legt uit: „China wil niets anders dan wat het westerse kolonialisme eertijds be-

oogde, maar bedankt voor elke politieke verantwoordelijkheid. Peking eist de hoogste productiviteit in de mijnbouw, ook al is aldus binnen veertig jaar de volledige kopervoorraad in Congo uitgeput.”

Internationaal rees er protest tegen de ongelijke deal. China was immers niet gehouden te voorzien in het onderhoud van de wegen die het aanlegde en moest evenmin belastingen betalen.”

Pekings belangstelling reikt echter verder dan alleen maar de grondstoffen van Afrika. Dat illustreert het voorbeeld van Zuid-Afrika, dat de voorbije jaren een van de belangrijkste handelspartners van China werd op het Afrikaanse continent.

Goedkoop Chinees textiel overspoelt de markt. In de Zuid-Afrikaanse textielsector gingen de voorbije jaren dan ook 60.000 banen verloren. Om de ongelijke concurrentie met dit goedkope Chinees textiel tegen te gaan, sloot de Zuid-Afrikaanse regering een akkoord: Chinese bedrijven produceren voortaan in Zuid-Afrika zelf het textiel en investeren er in grote fabrieken. Het doel blijft steeds hetzelfde: winst en nog eens winst.

Als je de groeiende impact van China op mondiaal vlak beseft, bekruip je soms de gedachte: zouden onze kinderen niet beter Chinees leren?

Walter Voordeckers 30 jaar dood

Vorige week werd in Turnhout herdacht dat precies dertig jaar geleden de Vlaamse scheutist Walter Voordeckers in Guatemala werd vermoord. Padre Walter, afkomstig uit de Kempen en in 1966 tot priester gewijd, had zich als missionaris de woede van grootgrondbezitters op de hals gehaald vanwege zijn inzet voor de boerenorganisaties. Op 12 mei 1980, op klaarlichte dag, werd hij bij het verlaten van het parochiehuus doodgeschoten.

De Nederlandse lekentheoloog Mario Coolen was in de jaren 1970 collega van Voordeckers in het pastorale team van Santa Lucia in Cotzumalguapa en bezocht onlangs opnieuw het land.

„Walter blijft voor velen het symbool van waarvoor de Kerk toen stond, het opkomen voor de gerechtigheid”, zegt Coolen. „Walter was niet het enige slachtoffer. Na de moord werden naar schatting honderd catechisten en leden van boerenorganisaties

ontvoerd en vermoord. Ze verdwenen in massagraven.”

De wonden van weleer zijn nog niet genezen. Coolen: „Via DNA-onderzoek proberen nabestaanden een spoor te vinden dat leidt naar hun ontvoerde geliefden. Zolang er geen duidelijkheid is en de vermisten geen eigen graf krijgen, blijft Walters graf de plek waar de nabestaanden hun vermoorde en vermiste familieleden herdenken. Walter blijft leven in Santa Lucia.” (EDS)